

La tradició del Cap d'Any

Sr. Director:

La tradició del Cap d'Any és una festa que celebra l'inici d'un nou any. La data en la qual es realitza aquesta commemoració depèn del tipus de calendari utilitzat. La més comuna és la de l'u de gener, del calendari gregorià, que va ser instaurat pel papa Gregori XIII l'any 1582, i s'utilitza a la majoria dels països del món.

Per regla general, les persones acostumen marcar-se alguna meta o propòsit quan arriba un nou any. Se segueix algun ritual per començar-lo bé? Hi ha la tradició de prendre's els dotze grans de raïm, combinant amb les campanades del rellotge.

Segons explica la història, sembla que l'origen d'aquesta tradició es remunta a l'any 1895, quan el president del consell de ministres en aquelles dates, Práxedes Mateo Sagasta, va acomiadar l'any amb raïm i xampany (cava). Entre el final i el començament, sol ser costum bastant generalitzat fer plans, promeses i bons propòsits, amb la intenció de corregir determinats hàbits negatius o canviar certes actituds viciades que ens han creat problemes.

"Any nou, vida nova", una frase que sona més a propòsit que a conclusió. Als voltants de l'any 1903, tot Espanya comentava aquesta tradició, encara que no es practicava. Es va començar a aplicar de forma massiva la nit de l'any 1909, com a conseqüència d'una excedent collita de raïm.

A Elx (Alacant), van popularitzar-ne la producció i van

LA CARTA DEL DIA

Els tradicionals 'Pastorets' del TOAR

SR. DIRECTOR:

Un any més i fidels a la tradició de Nadal varen ficar-se en escena els tradicionals *Pastorets* del veterà grup teatral TOAR, en aquesta ocasió els dies 28 i 29 de desembre al baixos de la parròquia del Carme i a l'Auditori Enric Granados de Lleida respectivament. Una vegada més la resposta del públic va ser ben positiva i la posada en escena, del gust dels centenars d'assistents.

Amb aquestes línies al diari volem agrair a tots els que han fet possible a la vora del grup TOAR aquests tradicionals *Pastorets* a la nostra ciutat de Lleida, en primer lloc als components del nostre propi grup TOAR, que presideix el company Jordi Vivas Fillat, així com als components i directores del grup sardanista Montserrat, grup Espai Dansa, Diables de Lleida, grup de catequesi de la parròquia del Carme, Odeón, Pepín Cano de Signum Rètols, Recanvis Joan, a Celebracions Caparrós per la seva total implicació cada any, a la Paeria (Ajuntament de Lleida),

a la Diputació de Lleida, a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, direcció i personal de l'Auditori Municipal Enric Granados, als responsables del rober de la parròquia del Carme així com al seu rector, sempre al nostre cantó, Rvnd. Joan Mora i al Rvnd. Joan Ramón Ezquerra.

Aquests singulars *Pastorets* del llibret de l'autor barceloní Lluís Millà, que cada any aporta novetats tant tècniques com a la seva posada en escena, és un dels més veterans que s'han estat posant en escena de forma ininterrompuda per TOAR amb diferents col·laboracions.

Més de seixanta persones han estat als escenaris del Carme i l'Auditori, a més dels tècnics, perquè a Lleida no es perdi aquesta tradicional representació nadalenca que a més també representen la ciutat (Teatre Municipal de l'Escorxador, els companys dels Grups AEM Belles Arts i Talia).

Una vegada més, gràcies per mantenir vives les tradicions a tots els que ho fan possible.

COORDINACIÓ PASTORETS DEL GRUP TEATRAL TOAR

aconseguir vendre tota la recollida. Existeixen països que ho celebren en diferents dates i costums.

Els italians inicien la *Notte di Capodanno*, en un sopar en el qual les lleties són imprescindibles. Els noruecs prenen el tradicional aiguardent o cervesa. Els francesos efectuen un *Réveillon* (sopar de Cap d'Any), etc. A Espanya es calcula aproximadament que es mengen 166.000 quilograms de raïm per campanada.

Constatem una situació, ens aproximem a un any difícil, no ens podem permetre continu-

ar somiant aliens a la realitat. "De l'abisme al precipici." Els núvols enfosqueixen el panorama del nostre país, falta de feina, les tarifes dels preus bàsics se situen per sobre de la revalorització de les pensions i salaris.

La pujada de la llum, gas, etcètera. Una pluja torrencial que no ens la podrà suportar ni el millor paraigua, encara que ho intentem per tots els mitjans.

Val a pensar que els possibles canvis polítics que poden desplegar-se aquest any que comença al nostre país puguin

millorar o empitjorar més la nostra economia, és millor no cavil·lar-ho i deixar-ho com un interrogant, i finalitzaré dient que aquest gran empresari de descendència japonesa, Robert Kiyosaki, va manifestar en certa ocasió: "Hi ha una diferència entre ser pobre i haver fet fallida. Hom pot estar en fallida temporalment i ser pobre eternament."

I Victor Hugo (gran poeta) va enunciar en el seu moment: "El futur té molts noms. Per als febles és l'inabastable. Per als temerosos, el desconegut. Per als valents és l'oportunitat."

Que els propòsits siguin, per a tothom, una realitat. Bon any.

PERE SERRET BESA

Despertem del consumisme

Sr. Director:

Com cada any en aquestes dates, el consumisme ens ataca, ens atreu amb les seves llums i ens captiva amb els seus colors. La societat en general, sense pensar-s'ho dues vegades, s'endinsa als carrers amb una única idea al cap: consumir. Un consumisme que ha aconseguit tancar els ulls de molta gent. Un consumisme que permet que es continuïn explotant infants a l'altra punta del món. Un consumisme sexista, que separa les nenes i els nens per colors. Un consumisme en el qual s'amaga un masclisme en un rerefons no gaire llunyà.

Ens trobem en una societat endormiscada, en la qual sembla que ningú vulgui despertar-se. És per aquests motius que tots necessitem una empenta, per petita que sigui, que ens doni la força necessària per adonar-nos de la crua realitat que anem alimentant a poc a poc amb els nostres actes. Però no tot és negatiu. La part esperançadora la podem trobar molt més a prop del que ens pensem.

Som nosaltres, els joves, els qui tenim a les nostres mans l'eina per aconseguir canviar, de mica en mica, el caire d'aquestes festes i poder construir, d'aquesta manera, un nou any anticapitalista, just i humanitari.

JERC-LLEIDA

Envieu la vostra carta a cercle@segre.com. Una selecció més àmplia podeu trobar-la a SEGRE.com

COL·LABORACIÓ

Miquel Aixalà i Trilla, primer degà d'Enginyers Lleida

RAMON GRAU LANAU
DEGÀ D'ENGINYERS LLEIDA

"RETROCEDINT LA mirada en els temps passats, i cercant la història d'aquests 50 anys de professió, un no pot més que sentir-se plenament i internament satisfet d'haver estat, durant setze anys, al capdavant del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Lleida", amb aquestes paraules feia balanç el 1996 en Miquel Aixalà i Trilla del seu pas pel l'Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Lleida, ara tam-

bé de Graduats (CETILL). En Miquel ens va deixar després de, com ell mateix va dir, "un dilatat període embrancat amb quatre idees de futur, la dignificació de la professió, la consolidació patrimonial, la creació d'una estructura pròpia i diferenciada, la insistència i la persistència a aconseguir que la nostra professió tingués també el seu lloc acadèmic al si de la Universitat de Lleida". I és que Aixalà, que va

ser president de la demarcació del col·legi català, i després, primer degà del col·legi lleidatà (1980-1996), també va ser un dels grans promotors i defensors que Lleida tingués estudis universitaris d'Enginyeria.

"Calia dignificar la professió, situar-la en el lloc que li pertocava i dotar-la d'instruments, com eren unes atribucions plenes que reforçarien encara més el sentit de professió. Treball constant, innumerables accions i mobilitzacions i, finalment, la consecució de les atribucions plenes l'abril del 1986", deia en Miquel.

"Durant aquesta etapa vaig decidir amb la meua Junta (ex-

plicava Aixalà), fomentar la formació permanent basada en la programació de conferències dedicades a la Llei de Col·legis Professionals i d'altres de caràcter tècnic i relacionades amb l'enginyeria."

"La segona fita, també molt important, que van assumir implicava la necessitat de consolidar un patrimoni i una seu col·legial que fos capaç de multiplicar els serveis col·legials i, alhora, que aportés un valor afegit a la ciutat de Lleida. En aquell moment era una decisió valenta i compromesa en la qual pesava, per una banda, el cost econòmic i en l'altra part de la balança, la il·lusió. Final-

ment l'11 d'octubre del 1991 vàrem assolir la fita", una seu col·legial que ha estat remodelada aquest 2017 per fer-la més accessible als col·legiats i ciutadans, en general. Dues idees van moure el projecte col·legial d'en Miquel Aixalà, com deia ell mateix, "de forma simultània: assolir la categoria d'entitat pròpia, de passar de ser una delegació del Col·legi de Catalunya-Barcelona a convertir-se en col·legi propi autònom, i l'altre pas era aconseguir implantar al si de la Universitat de Lleida els estudis d'Enginyeria Tècnica Industrial". I així és com el que va ser el primer degà d'Enginyers Lleida, Col·legi d'Enginyers Graduats i Enginyers Tècnics Industrials de Lleida (CETILL), va desenvolupar aquestes idees de futur i progrés, per a benefici de tot el col·lectiu. Descansi en pau. Agraïts a Miquel Aixalà i Trilla. Sempre a la nostra memòria.